

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi strony powodowej  
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku  
Sądu Okręgowego w G.  
z dnia 4 czerwca 2008 r., w sprawie z powództwa Wyższej Szkoły Humanistycznej  
w G.  
przeciwko D. M.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 22 maja 2009 r.,

- I. odrzuca skargę;**
- II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania wywołanego skargą.**

## Uzasadnienie

Strona powodowa Wyższa Szkoła Humanistyczna wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 4 czerwca 2008 r. Zaskarżonym skargą wyrokiem Sąd odwoławczy, uwzględniając apelację pozwanej D. M., zmienił wyrok Sądu Rejonowego z dnia 16 stycznia 2008 r. zasądający na rzecz strony powodowej żadaną przez nią kwotę i oddalił powództwo.

W odpowiedzi na skargę strona pozwana domagała się oddalenia skargi i zasądzenia kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest niedopuszczalna, gdyż została skonstruowana w wadliwy sposób. Środek ten dotknięty jest licznymi nieusuwalnymi brakami zasadniczych elementów konstrukcyjnych, o których mowa w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 3, 4 i 5 k.p.c. Każdy tego rodzaju brak stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę do odrzucenia skargi (por. np. postanowienie SN z dnia 19 października 2006 r., IV CNP 86/06, niepubl. i postanowienie SN z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.)

W skardze nie wskazano przepisu prawa, z którym zaskarżony skargą wyrok jest, zdaniem strony skarżącej, niezgodny (art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.). Przytoczenie podstaw skargi nie jest równoznaczne ze spełnieniem tego obowiązku i nie może go zastąpić. Oba te wymagania są wyraźnie przez ustawodawcę odróżniane, a zatem muszą być spełnione w sposób niezależny i odrębny (por. m.in. postanowienie SN z dnia 28 lutego 2006 r., I CNP 12/06, niepubl. oraz postanowienie SN z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl.).

Skarga nie spełnia ponadto wymagania określonego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 5 k.p.c. Wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nadal nie jest możliwe stanowi jeden z nieodzownych elementów tego szczególnego środka procesowego. W skardze wskazano jedynie, że ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia stronie od

wskazanego wyroku Sądu Okręgowego nie przysługuje skarga kasacyjna. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury odniesienie się wyłącznie do wskazanego środka zaskarżenia nie może być uznane za zadośćuczynienie obowiązku wynikającemu z art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 5 k.p.c. Na skarżącym spoczywa obowiązek przeanalizowania wszelkich przewidzianych prawem środków procesowych, które mogłyby ewentualnie wchodzić w rachubę przy wzruszeniu wymienionego wyroku (np. skargi o wznowienie postępowania) i przedstawienia w tym zakresie stosownych wniosków (por. postanowienie SN z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 7 i z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Skarga dotknięta jest jeszcze jedną zasadniczą wadą. W skardze nie uprawdopodobniono wyrządzenia szkody spowodowanej wydaniem zaskarżonego obecnie orzeczenia (art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.). W tym zakresie powódka ograniczyła się do stwierdzenia, że szkoda taka wiąże się z pozbawieniem jej możliwości uzyskania kwoty, której zapłaty dochodziła w procesie zakończonym wyrokiem Sądu odwoławczego z dnia 4 czerwca 2008 r. Stwierdzenie to nie czyni zadość wskazanemu wymaganiu. Powołanie się na prawomocne oddalenie powództwa bez przedstawienia dalszej przekonującej jurydycznej argumentacji mogącej przemawiać za tym, że szkoda określona przez stronę skarżącą została jej rzeczywiście wyrządzona oraz bez wskazania odpowiednich środków mających uwiarygodnić to twierdzenie, samo w sobie nie jest wystarczające do spełnienia obowiązku przewidzianego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Należy mieć na uwadze, że nieuwzględnienie powództwa nie może być utożsamiane z wyrządzeniem stronie szkody, której rozmiary odpowiadają wartości określonych w pozwie roszczeń. Konieczne są zatem - jak wskazano - dalsze szczegółowe wyjaśnienia, bez których o uprawdopodobnieniu poniesienia szkody przez stronę skarżącą w ogóle mowy być nie może. Stanowisko to zostało już wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in. postanowienie SN z dnia 13 listopada 2007 r., III BP 7/07, OSNP 2009, nr 1-2, poz. 11 oraz postanowienie SN z dnia 23 października 2008 r., V CNP 26/09, niepubl.). Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jako środek procesowy o szczególnym charakterze musi spełniać wysokie wymagania, które zostały

postawione jej przez ustawodawcę. W celu umożliwienia zadośćuczynienia tym wymaganiom sporządzenie i wniesienie skargi zostało objęte przymusem adwokacko-radcowskim (art. 87<sup>1</sup> k.p.c.). W konsekwencji wszelkie uchybienia w zakresie konstruowania poszczególnych elementów skargi nie podlegają usunięciu na podstawie art. 424<sup>6</sup> § 2 k.p.c.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi orzeczono na podstawie (odpowiednio) art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 k.p.c.